

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Oboer/20/2021
Identifikačné číslo spisu: 4102899379
Dátum vydania rozhodnutia: 21.06.2022
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4102899379.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v exekučnej veci oprávneného: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Šancová 1/A, 813 33 Bratislava, IČO: 47 251 336, proti povinnej: B. F., nar. X. G. XXXX, bytom H., zastúpenej JUDr. Juraj Tibenský, advokát, so sídlom Štefánikova 15, 949 01 Nitra, o návrhu na schválenie rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Nitra, pod sp. zn. 0Er/921/2002, o dovolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo dňa 31. januára 2017, č. k. 26CoE/370/2016-909, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie povinnej o d m i e t a .
- II. Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra uznesením zo dňa 21. apríla 2016, č. k. 0Er/921/2002-806, schválil rozvrh výťažku z dražby nehnuteľností, zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Správou katastra U., Okres U., Obec U., katastrálne územie Q., ako pozemok - parcelné číslo XXXX/X, druh pozemku zastavané plochy, o výmere 463 m², pozemok - parcelné číslo XXXX/X, druh pozemku Vínice, o výmere 366 m² a nehnuteľnosť - dom, na parcelnom čísle XXXX/X, so súpisným číslom XXXX, vo vlastníctve D. F., nar. XX. K. XXXX a B. F., rod. R., nar. X. G. XXXX v podiele 1/1, ktorú vykonal súdny exekútor JUDr. Ľubomír Pekár so sídlom Exekútorského úradu v Šali dňa 14. júla 2014, a to na základe zápisnice o rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti vyhotovenej súdnym exekútorom dňa 14. júla 2014, ktorou súdny exekútor rozvrhol dražbou získaný výťažok v sume 111 880,10 eur podľa ust. § 156 Exekučného poriadku. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 157, § 154, § 155, § 156, § 160, § 161, § 164, § 196, § 197, § 199 a § 200 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) a ustanoveniami § 27, § 2, § 3, § 4 vyhlášky č. 288/1995 Zb. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov (ďalej len „vyhláška“).

2. Súd prvej inštancie uviedol, že príklep podľa ustanovenia § 146 a nasl. Exekučného poriadku bol schválený Okresným súdom Nitra, uznesením č. k. Er/921/02-351 zo dňa 3. februára 2003. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18. februára 2003. Súd prvej inštancie preskúmal návrh rozvrhu

výt'azku predložený súdny exekútorom a zistil, že je v súlade so zákonom a nároky oprávnených boli uspokojené tak, ako vyplýva zo zápisnice o rozvrhu výt'azku zo dňa 14. júla 2014, pričom žiadna z oprávnených osôb nevzniesla námietku proti rozvrhu výt'azku. Súdny exekútor si vyčísлил trovy exekúcie nasledovne:

- odmena súdneho exekútora (vrátane 20 % DPH) vo výške 32 700,60 eur, t. j. 20 % z vymáhanej pohľadávky v rozsahu poverenia na vykonanie exekúcie vyčíslenej ku dňu udelenia príklepu t. j. 8. novembra 2002; teda 20 % zo sumy 136 251,95 eur, zaokrúhlene vo výške 136 252,- eur = 27 250,40 eur, zaokrúhlene vo výške 27 250,50 eur + 20 % DPH = 32 700,60 eur.

Základom pre výpočet odmeny súdneho exekútora je podľa § 4 vyhlášky výška vymáhanej pohľadávky. Vymáhanou pohľadávkou je istina a jej príslušenstvo vyčíslené ku dňu udelenia príklepu, t. j. k 8. novembra 2002. Súdny exekútor za základ pre výpočet odmeny určil sumu 136 251,95 eur, zaokrúhlene vo výške 136 252,- eur vypočítanú ako súčet istiny vo výške 100 503,65 eur (3 027 773,09 Sk), úrokov z omeškania vo výške 19,5 % ročne zo sumy 100 985,31 eur (3 042 283,53 Sk) od 7. júna 2001 do 8. novembra 2002, t. j. vo výške 30 550,63 eur, súdneho poplatku za vydanie poverenia vo výške 16,60 eur (500,00 Sk) a trov súdneho konania vo výške 5 181,07 eur (156 085,00 Sk). Súd prvej inštancie po preskúmaní vyčíslených trov exekúcie, ako aj spisového materiálu súdu sa plne stotožnil s vyčíslenými trovami exekúcie a priznal ich tak, ako si ich súdny exekútor uplatnil. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti jeho rozhodnutia s tým, že po schválení rozvrhu výt'azku a po úplnom zaplatení najvyššieho podania, poukáže súdny exekútor do siedmich dní osobám prikázané sumy s výnimkou nárokov, o ktorých prebieha konanie o zapretie prihlásenej pohľadávky (§ 165 ods. 1 Exekučného poriadku), prípadne podľa § 157 ods. 4 Exekučného poriadku.

3. Na odvolanie povinnej Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, napadnutým uznesením zo dňa 31. januára 2017, č. k. 26CoE/370/2016-909, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Uznesenie súdu prvej inštancie, ako aj postup, ktorý mu predchádzal, odvolací súd posúdil ako vecne správne.

4. Odvolací súd v prvom rade poukázal na to, že exekúcia predajom nehnuteľnosti pozostáva z viacerých na seba nadväzujúcich úkonov exekučného súdu, exekútora a ostatných subjektov zúčastnených na tomto nútenom vymáhaní nárokov oprávnených. Podľa Exekučného poriadku sa cieľ tejto exekúcie dosahuje po upovedomení o začatí exekúcie a po vydaní exekučného príkazu vykonaním dražby, ktorej predchádza odhad exekvovaných nehnuteľností a exekúcia sa spravidla končí rozvrhovými úkonmi, resp. rozvrhovým pojednávaním exekútora. Exekútor o rozvrhu výt'azku nevydáva rozhodnutie, ale spíše o ňom zápisnicu, ktorá obsahuje rozvrh výt'azku podľa zásad a poradia pohľadávok uvedeného v Exekučnom poriadku, pričom predmetný rozvrh výt'azku obsiahnutý v tejto zápisnici podlieha schváleniu exekučným súdom. Zápisnica o rozvrhu výt'azku z dražby nehnuteľnosti je preto v podstate len návrhom na rozvrh tohto výt'azku, ktorý možno napadnúť, i preskúmať v exekučnom konaní. Po rozvrhu výt'azku teda nasleduje prieskumná a schvaľovacia činnosť exekučného súdu týkajúca sa rozhodovania o schválení rozvrhu výt'azku. Pri jeho schvaľovaní exekučný súd skúma, či sa uskutočnil podľa § 155 - § 158 Exekučného poriadku. Pri tomto schvaľovaní prihliadne aj na výsledky konania o zapretí nárokov v zmysle § 162 ods. 1 Exekučného poriadku, a ak pri rozvrhovom pojednávaní nedošlo k procesnej vade, ktorá by mohla mať vplyv na správnosť rozvrhu, alebo k inému porušeniu zákona, uznesením rozvrh výt'azku schváli. Dôvodmi na neschválenie rozvrhu sú prípady, ak súd vyhovel námietkam v zmysle § 161 a § 162 Exekučného poriadku, ak je rozvrh nesprávny, alebo ak je tu iné porušenie zákona.

5. Vo vzťahu k námietke povinnej, že súdny exekútor mal vykonať nový rozvrh výt'azku, odvolací súd konštatoval, že súdny exekútor tak nebol povinný konať, nakoľko predchádzajúce uznesenie bolo odvolacím súdom zrušené pre jeho nepreskúmateľnosť v časti týkajúcej sa trov exekúcie v zmysle § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016, ktorá sa odstráni tým, že následne súd svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby spĺňalo požiadavky jeho presvedčivosti. Nepreskúmateľné boli hotové výdavky súdneho exekútora v predchádzajúcom rozhodnutí súdu prvej inštancie č. k. Er/921/2002-715 zo dňa 2. septembra 2014, kde súd prvej inštancie neodôvodnil výšku priznaných hotových výdavkov súdneho exekútora. Odvolací súd konštatoval, že napadnuté uznesenie

bolo v tomto smere nepreskúmateľné, nakoľko z jeho obsahu nebolo zrejmé z akých položiek pozostáva suma 1 051,39 eur, keďže súd prvej inštancie uviedol, že pozostáva z poštovných poplatkov vo výške 190,54 eur a nákupu kolkov vo výške 29,87 eur, t. j. spolu vo výške 220,41 eur. Z uznesenia exekučného súdu nebolo zrejmé, z akých položiek teda pozostávala suma prevyšujúca sumu 220,41 eur, ktorá tvorí celkovo sumu priznanú v uznesení ako náhrada hotových výdavkov vo výške 1 051,39 eur. Z návrhu súdneho exekútora na schválenie rozvrhu výťažku zo dňa 29. júla 2014 bolo zrejmé, že by sa malo jednáť o vyúčtovanie za vyhotovenie znaleckých posudkov vo výške 830,98 eur, avšak táto suma sa do odôvodnenia napadnutého uznesenia nepremietla. Odvolací súd však konštatoval, že súd prvej inštancie následne svoje rozhodnutie, ktoré je napadnuté už riadne odôvodnil aj v tejto časti. Z napadnutého uznesenia je zrejmé, že sa jedná o vyúčtovanie za vyhotovenie znaleckých posudkov vo výške 830,98 eur (692,48 eur + 20 % DPH vo výške 138,50 eur). Podľa odvolacieho súdu hotové výdavky súdneho exekútora súd prvej inštancie aj preskúmal podľa predloženej špecifikácie trov exekúcie a exekútorského spisu, pričom konštatoval, že súdny exekútor preukázal hotové výdavky pripojenými doručenkami k poštovnému, pripojenými faktúrami za znalecké posudky a úhradami za kolky.

6. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa priznania dane z pridanej hodnoty na trovy súdneho exekútora, odvolací súd uviedol, že základná právna úprava odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti je upravená v ustanoveniach § 196 a nasl. Exekučného poriadku. Podľa § 199 výšku odmeny exekútora, náhrady hotových výdavkov, náhrady za stratu času, spôsob ich určenia a výšku primeraného preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov exekútora (§ 196 a § 197 ods. 2) ustanoví ministerstvo po dohode s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky všeobecne záväzným právnym predpisom. Týmto vykonávacím právnym predpisom je vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Odvolací súd poznamenal, že s účinnosťou od 1. januára 2012 bola do ustanovenia § 196 Exekučného poriadku včlenená novela, v zmysle ktorej, ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a už aj náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty. Touto novelou sa odstránili výkladové nejasnosti týkajúce sa nároku súdneho exekútora na daň z pridanej hodnoty aj z náhrad hotových výdavkov. Dosiahlo sa vecné zjednotenie právnej úpravy režimu dane z pridanej hodnoty tak pri odmene, ako aj pri náhradách súdnych exekútorov podľa Exekučného poriadku s právnou úpravou náhrad iných regulovaných profesií. Nakoľko predmetná novela zákonom č. 348/2011 Z. z. účinná od 1. januára 2012 neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia k zmeneným ustanoveniam v konaniach, ktoré začali ešte za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy, jej aplikácia súdom prvého stupňa bola správna. Keďže sa jedná o procesné ustanovenie, je potrebné postupovať podľa všeobecnej zásady, v zmysle ktorej nové procesné predpisy sa uplatnia aj na konania, ktoré boli začaté pred jej prijatím. A teda aj v skôr začatých exekučných konaniach je potrebné priznať daň z pridanej hodnoty exekútorovi, ak je platiteľom dane z pridanej hodnoty, nielen z odmeny, ale aj z náhrad hotových výdavkov. Súdny exekútor si tak v rámci vyčíslenia trov exekúcie s účinnosťou od 1. januára 2012 podľa odvolacieho súdu správne do trov exekúcie v oboch prípadoch rozvrhu výťažku zahrnul aj DPH z odmeny a náhrady hotových výdavkov.

7. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia ďalej uviedol, že povinná namietala aj to, že súdny exekútor vykonal v jeden deň a v jednom čase dva rozvrhy výťažku a vyhotovil z každého z nich samostatnú zápisnicu, čo považuje za obchádzanie ustanovenia § 46 ods. 5 Exekučného poriadku, pretože si tým exekútor na trovy exekúcie rozdelil viac ako 24 % z prijateľného plnenia. Odvolací súd konštatoval, že ustanovenie § 46 ods. 5 Exekučného poriadku nie je možné aplikovať ani kombinovať pri rozvrhu výťažku na dražbe nehnuteľností. Pri rozvrhu výťažku na dražbe nehnuteľností sa pohľadávky uspokojujú v poradí a podľa zásad uvedených v § 157 Exekučného poriadku. Navyše súdny exekútor si náhradu trov exekúcie neuplatnil duplicitne, uplatnil si iba jednu odmenu a taktiež náhrady hotových výdavkov si účtoval iba jedenkrát.

8. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa toho, že vymáhanou sumou je suma 3 027 773,09 Sk, t. j. 100 503,65 eur, odvolací súd konštatoval, že v zmysle § 4 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a

náhradách súdnych exekútorov v znení účinnom do 30. apríla 2008, základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymáhanej pohľadávky. V rámci predchádzajúceho napadnutého uznesenia č. k. Er/921/2002-720 zo dňa 2. septembra 2014 vo vzťahu k námietke povinných týkajúcej sa toho, že súdny exekútor si určil za základ odmeny sumu 136 251,95 eur, zaokrúhlene vo výške 136 252,- eur odvolací súd konštatoval, že nie je zrejmé, na základe akých úvah súdny exekútor považoval práve túto sumu ako vymáhanú pohľadávku v rozsahu poverenia na vykonanie exekúcie, keďže z poverenia na vykonanie exekúcie vyplýva, že vymáhanou sumou je suma 3 027 773,09 Sk, t. j. 100 503,65 eur. Z uvedeného dôvodu nepreskúmateľnosti v časti výšky odmeny súdneho exekútora odvolací súd zrušil aj napadnuté uznesenie č. k. Er/921/2002-720 zo dňa 2. septembra 2014 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie následne svoje rozhodnutie aj v tejto časti riadne odôvodnil, keď uviedol, že základom pre výpočet odmeny súdneho exekútora je podľa § 4 vyhlášky výška vymáhanej pohľadávky, ktorou je istina a jej príslušenstvo vyčíslené ku dňu udelenia príklepu, t. j. k 8. novembra 2002. Súdny exekútor za základ pre výpočet odmeny určil sumu 136 251,95 eur, zaokrúhlene vo výške 136 252,- eur vypočítanú ako súčet istiny vo výške 100 503,65 eur (3 027 773,09 Sk), úrokov z omeškania vo výške 19,5 % ročne zo sumy 100 985,31 eur (3 042 283,53 Sk) od 7. júna 2001 do 8. novembra 2002, t. j. vo výške 30 550,63 eur, súdneho poplatku za vydanie poverenia vo výške 16,60 eur (500,00 Sk) a trov súdneho konania vo výške 5 181,07 eur (156 085,- Sk). Ako základ preto súd prvej inštancie správne určil sumu vymáhanú súdnym exekútorom, pričom správne uviedol, aj z čoho táto suma pozostáva, pričom odvolací súd sa s názorom súdu prvej inštancie stotožnil.

9. Napokon odvolací súd k námietke povinnej, že súdny exekútor si pohľadávku vymáha dvomi nezávislými exekučnými konaniami (aj v rámci EX 240/2001) poukázal na to, že táto skutočnosť už bola súdom prejednaná a je predmetom viacerých právoplatných rozhodnutí nachádzajúcich sa v súdnom spise, kde sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o skutočnosť, že v danom prípade síce prebiehajú dve exekučné konania avšak nejde o totožné konania, napriek tomu, že ide o jedného oprávneného. Odvolací súd dodal, že skutočnosť, že na jednu pohľadávku existujú dva exekučné tituly nemohol odstraňovať exekučný súd.

10. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala povinná (ďalej aj ako „dovolateľka“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila tým, že sa jedná o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

11. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu povinná videla v tom, že zákonodarca zákonom č. 348/2011 Z. z. upravil priznávanie DPH súdnemu exekútorovi na odmenu a aj na hotové výdavky v konaniach začatých po 1. septembra 2005, ale nijako neupravil priznávanie DPH na konania začaté do 31. augusta 2005, a preto podľa nej odvolací súd aplikoval nesprávny výklad ust. § 196 Exekučného poriadku a jeho účinnosť rozšíril aj na konania začaté do 31. augusta 2005. Dovolateľka zdôraznila, že vzhľadom na medzeru v právnej úprave DPH, je nesprávny výklad, že súdnemu exekútorovi nemožno nepriznať DPH na trovy exekúcie. Výklad odvolacieho súdu povinná označila ako značne rozširujúci právnu úpravu a nezlučiteľný s princípom právneho štátu. Z uvedeného dôvodu povinná skonštatovala, že odvolací súd vo svojom uznesení nesprávne právne posúdil otázku priznania DPH na trovy exekúcie exekútora pre toto exekučné konanie začaté do 31. augusta 2005 tým, že priznal exekútorovi k trovám exekúcie aj DPH. Takýto záver súdu je podľa nej v značnom rozpore s ustálenou judikatúrou, a to konkrétne s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. marca 2006, sp. zn. 3MCdo/23/2005, uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 19. júla 2011, sp. zn. 3MCdo/17/2009, uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. júna 2011, sp. zn. 4Obo/40/2010, rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. apríla 2014, sp. zn. 6Sžf/40/2013, uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. mája 2012, sp. zn. 7MCdo/7/2011 a uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 4. februára 2009, sp. zn. I. ÚS/37/09. V tejto súvislosti povinná upriamila pozornosť aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. septembra 2010, sp. zn. 26CoE/94/2010 (ktorým rozhodoval krajský súd ako druhý v poradí o

rozvrhu v tejto veci a ktorým bolo zrušené jeho schválenie), a to tak, že DPH na trovy exekúcie v tomto exekučnom konaní súdnemu exekútorovi nepatrí.

12. Ďalšia právna otázka dovolateľky sa týkala aplikácie ust. § 46 Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. apríla 2017 v rozvrhovom konaní. V rámci dovolania povinná uviedla, že v zmysle ust. § 46 ods. 5 Exekučného poriadku, ktoré platí aj na toto exekučné konanie, súdny exekútor a aj odvolací súd boli povinní ho pri rozvrhovom pojednávaní, resp. rozhodovaní, rešpektovať. Zákonné ust. § 46 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. apríla 2017 podľa dovolateľky vôbec nie je v rozpore s ust. § 157 Exekučného poriadku, pretože ust. § 157 Exekučného poriadku upravuje len otázku, v akom poradí sa majú uspokojovať jednotlivé prihlásené nároky veriteľov, pričom toto ustanovenie vôbec neupravuje otázku ako sa majú trovy exekúcie určiť, resp. vypočítať. Úprava toho, aké trovy exekúcie si z každého plnenia môže exekútor ponechať a ako si odmenu vypočítať je uvedená vo vyhláske o odmeňovaní súdnych exekútorov a hlavne v Exekučnom poriadku v ust. § 46 ods. 5. Podľa prechodných ustanovení Exekučného poriadku, konkrétne ust. § 243b ods. 2 Exekučného poriadku sa ust. § 46 ods. 3 až § 7 a ust. § 60 ods. 2 použijú aj na konania začaté pred 1. novembra 2013 a podľa ust. § 243h ods. 1 prvá veta: „ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. apríla 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Povinná v tejto súvislosti poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. októbra 2008, sp. zn. 5MCdo/5/2008.

13. Povinná s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. novembra 2010, sp. zn. 3MCdo/12/2009 má za to, že postup súdneho exekútora, ktorým z jedného vykonaného rozvrhového pojednávania vyhotovil dve rôzne zápisnice z rozvrhu je účelový a obchádza zákon, predovšetkým ust. § 46 ods. 5 Exekučného poriadku. Povinná považovala za potrebné zdôrazniť, že plnenie bolo získané v jednom a v tom istom exekučnom konaní pre jednu a tú istú pohľadávku oprávneného, v dôsledku čoho nie je daný žiadny rozumný ani zákonný dôvod na vykonanie dvoch rozvrhových pojednávanií.

14. Nepríhľadnutie odvolacím súdom na to, že v zápisnici z rozvrhu výťažku súdny exekútor neuviedol ust. § 46 ods. 4 Exekučného poriadku, ktorý zakotvuje postup pri uspokojovaní vymáhanej pohľadávky, a to najprv na istinu, následne príslušenstvo, považuje povinná za rozpor so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Právny názor odvolacieho súdu, že rozvrhové pojednávanie podľa ust. § 157 Exekučného poriadku nie je možné kombinovať s ust. § 46 ods. 5 a ods. 4 Exekučného poriadku, posúdila dovolateľka ako nesprávny a svojvoľný. Žiadne ustanovenie Exekučného poriadku podľa nej neobsahuje také znenie, ktoré by vylučovalo použitie ust. § 46 ods. 4 a 5 Exekučného poriadku v rozvrhovom pojednávaní. V tejto súvislosti poukázala na právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 28/96, a to, že dikciu právnej normy nemožno ignorovať.

15. Vzhľadom na uvedené dovolateľka dospela k záveru, že odvolací súd nesprávne právne posúdil, či možno v rozvrhovom pojednávaní aplikovať ust. § 46 Exekučného poriadku. Dovolací súd doposiaľ neriešil právnu otázku, či v rámci rozvrhového pojednávania podľa ust. § 157 Exekučného poriadku je potrebné rešpektovať ust. § 46 Exekučného poriadku, alebo nie. Podľa povinnej odvolací súd svojvoľne a bez akéhokoľvek právneho dôvodu a bez akéhokoľvek zdôvodnenia ignoroval nutnosť použitia kogentného ust. § 46 Exekučného poriadku, čím došlo k odňatiu práva povinnej na spravodlivý súdny proces garantovaného Ústavou Slovenskej republiky.

16. Ďalšia námietka povinnej v dovolaní sa týkala povinnosti súdneho exekútora vykonať nový rozvrh výťažku, ak odvolací súd zruší uznesenie o rozvrhu. Dovolateľka vyjadrila svoj nesúhlas s argumentáciou odvolacieho súdu v tom, že nakoľko došlo k zrušeniu uznesenia o schválení rozvrhu výlučne z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, súdny exekútor nebol povinný vykonať nové rozvrhové pojednávanie. Svoj názor povinná oprela o to, že priamo v zrušovacom uznesení odvolacieho súdu bolo výslovne uvedené: „...sa rozvrhy výťažkov v časti trov exekúcie neuskutočnili v súlade so zákonom, musí napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa zrušiť, nakoľko takýmto postupom súdu bola účastníkom konania odňatá možnosť riadne konať pred súdom.“ Povinná je toho názoru, že pokiaľ odvolací súd povie, že rozvrh výťažku sa neuskutočnil v súlade so zákonom, nemá okresný súd inú možnosť len rozvrh neschváliť a exekútor je potom povinný vykonať nové rozvrhové konanie...“.

17. Okrem iného dovolateľka namietala odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, nakoľko sa odvolací súd nevysporiadal s jej námietkou, týkajúcou sa nepreskúmania rozvrhu súdom prvej inštancie, ktoré bolo podstatné pre samotné rozhodnutie o výške a uspokojení vymáhaného nároku. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 11. februára 2016, sp. zn. II. ÚS 142/2016-14, ktorým síce bola jej ústavná sťažnosť odmietnutá, ale Ústavný súd SR v ňom skonštatoval, že povinná má právo na to, aby v exekučnom konaní vedenom proti nej sa v zmysle jej námietok preskúmal rozsah uspokojenia oprávnenej z výťažku dražby. Na základe uvedeného povinná trvá na tom, že odvolací súd mal preskúmať uspokojenie oprávneného v konaní Er/1621/01 (v rámci ktorého sa vymáhal dlh od hlavného dlžníka) a zohľadniť toto uspokojenie oprávneného aj v tomto konaní. Vzhľadom na to, že odvolací súd schválil rozvrh výťažku, nerešpektoval tak právny názor Ústavného súdu SR.

18. Dovolateľka zdôraznila, že sa jedná o dve exekučné konania vedené u toho istého súdneho exekútora, ktoré sa vzťahujú na jednu a tú istú pohľadávku. Z uvedeného dôvodu má povinná za to, že súdny exekútor bol povinný pri rozvrhu výťažku v jednom exekučnom konaní zohľadňovať aj výsledok rozvrhu v druhom exekučnom konaní. Povinná nepopiera konštatovanie odvolacieho súdu o možnosti priebehu viacerých exekučných konaní na tú istú pohľadávku, ale namieta práve výšku nároku oprávneného v spojitosti s vykonávaným exekučným konaním Er/1621/01. Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu preto podľa dovolateľky neobsahuje vysvetlenie dôvodov, prečo sa touto podstatnou námietkou odvolací súd nezaoberal.

19. Ďalšiu právnu otázku dovolateľka formulovala tak, že či sa v prípade rozdeľovania dvoch podstát získaných predajom nehnuteľností v tom istom konaní musia trovy exekútora pomerne rozpočítať medzi obe podstaty. K tomu ďalej uviedla, že súdny exekútor nemohol v súlade so zákonom vyhotoviť dva rozdielne rozvrhy výťažkov v rovnakom čase. Povinná trvá na tom, že súdny exekútor mal vykonať rozvrh obidvoch výťažkov v jednom rozvrhovom pojednávaní s tým, že by pri uspokojovaní mal zohľadňovať skutočnosť, či si veriteľ prihlásil pohľadávku ku dňu konania konkrétnej verejnej dražby nehnuteľností a aké má pri tej ktorej nehnuteľnosti postavenie podľa jednotlivých skupín uvedených v ust. § 157 Exekučného poriadku. V obidvoch rozvrhových konaniach si mal súdny exekútor pomerne uplatniť odmenu, aby nedošlo k bezdôvodnému zvýhodneniu jednej podstaty pred druhou.

20. V závere dovolateľka skonštatovala, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí neposkytol odpoveď na vyššie uvedené otázky, ktoré podľa povinnej sú zásadnými pre vydanie rozhodnutia, čo má za následok jeho nepreskúmateľnosť, čím došlo k porušeniu práva povinnej na spravodlivý súdny proces a právo na súdnu ochranu. Na základe uvedeného povinná žiadala napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

21. Oprávnený sa k podanému dovolaniu povinnej nevyjadril.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas povinná v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok povinnej treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

23. Dovolací súd uvádza, že novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 2/2017 Z. z., nadobudlo dňa 1. apríla 2017 účinnosť ustanovenie § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní, nie je prípustné. Dovolací súd dodáva, že zákon č. 2/2017 Z. z. síce k úpravám účinným od 1. apríla 2017, v prechodnom ustanovení § 243h ods. 1 veta prvá stanovil, že ak v § 243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017, sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, no vo vzťahu ku konaniam o opravných prostriedkoch, teda ani k dovolaciemu konaniu, neurčil žiadne pravidlo.

24. V preskúmvanej veci bolo dovolacie konanie začaté podaním dovolania, a to dňa 27. júna 2017, doručeným na súd prvej inštancie dňa 28. júna 2017, teda za účinnosti novej právnej úpravy. Prípustnosť dovolania povinnej, preto nie je daná.

25. Dovolačí súd z obsahu spisu zároveň zisťuje, že dňa 29. novembra 2021, teda v priebehu dovolacieho konania, bolo súdu prvej inštancie doručené upovedomenie o zastavení starej exekúcie vydané súdnym exekútorom JUDr. Ľubomírom Pekárom so sídlom Exekútorského úradu v Šali dňa 25. októbra 2021, sp. zn. 0Er/921/2002, EX 129/2002. Týmto upovedomením súdny exekútor upovedomil oprávneného o tom, že došlo k zastaveniu starej exekúcie podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ukončení niektorých exekučných konaní“), pretože od doručenia prvotného poverenia uplynula rozhodná doba piatich rokov s tým, že k predĺženiu rozhodnej doby nedošlo a nejde o takú starú exekúciu, ktorá sa nezastavuje.

26. Najvyšší súd SR konštatuje, že v dôsledku zastavenia starej exekúcie nestratil právomoc o dovolaní konať a rozhodnúť, nakoľko rozvrh výťažku z dražby predstavuje osobitnú časť exekučného konania, ktorá podlieha schváleniu súdom za účasti nielen oprávneného a povinného v exekučnom konaní, ale aj iných osôb s príslušnými procesnými právami, čím takéto súdne konanie nie je viazané na exekučné konanie, hoci s ním úzko súvisí. Keďže dovolaním napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 31. januára 2017, posudzoval dovolací súd prípustnosť dovolania (vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu a na rešpektovanie ústavných princípov dôvery v platné právo a legitímne očakávania, ako aj dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci, vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov), podľa právnej úpravy platnej v tomto čase, teda podľa ustanovení Exekučného poriadku v znení do 31. marca 2017 a podľa príslušných ustanovení C. s. p.

27. Dovolateľka v dovolaní uviedla dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p., t. j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Avšak dovolací súd z obsahu dovolania zistil, že okrem uvedených dovolacích dôvodov namietla aj porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. Týmto uplatnenými dovolacími dôvodmi bol dovolací súd v zmysle ust. § 441 C. s. p. viazaný.

28. V posudzovanom prípade dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Dovolanie je síce prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) a právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), ale v zmysle odseku 2 tohto ustanovenia je v takomto prípade prípustnosť dovolania vylúčená, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ C. s. p.

30. Pokiaľ ide o samotnú otázku prípustnosti dovolania, dovolací súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 420 a § 421 ods. 1 C. s. p. (obdobne viď aj pod sp. zn. I. ÚS 438/2017).

31. V rozhodovanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o schválení rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností. Predmetné rozhodnutie predstavuje pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania okrem iného aj rozhodnutie o trovách exekúcie. Trovy exekúcie Najvyšší súd SR v rámci svojej rozhodovacej činnosti posúdil ako trovy konania (k tomu viď napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/170/2009, 6Cdo/80/2010, 6Cdo/4/2011, 5Cdo/170/2011 a 3Cdo/114/2014).

32. V tejto súvislosti poukazuje dovolací súd na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. júna 2017, sp. zn. 3CdoGp/2/2016, ktoré bolo vydané v exekučnej veci a posudzovala sa tu otázka (ne)prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu o trovách konania. Právny názor o neprípustnosti dovolania podaného proti rozhodnutiu o trovách konania podľa Civilného sporového konania vyplýva aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď napr. I. ÚS 204/2017, I. ÚS 334/2017, I. ÚS 456/2017, I. ÚS 573/2017, II. ÚS 420/2017).

33. V dovolaní dovolateľka namieta nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. a právnu otázku naformulovala tak, či môže súd v exekučných konaniach začatých do 31. augusta 2005 priznať k trovám exekúcie aj DPH. Dovolací súd uvádza, že sa jedná otázku týkajúcu sa trov exekúcie. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd v časti dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. nepovažuje dovolanie povinnej za prípustné, a to podľa ust. § 421 ods. 2 C. s. p., v zmysle ktorého nie je dovolanie prípustné proti uzneseniam uvedeným v ustanovení § 357 písm. a/ až n/ C. s. p., vrátane uznesenia o nároku na náhradu trov konania (§ 357 písm. m/ C. s. p.) a preto sa s dovolaním povinnej v tejto časti nezaoberal.

34. V rámci dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. povinná namietala nasledovné právne otázky, ktoré podľa nej ešte neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené:

- a) otázka aplikácie ust. § 46 Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. apríla 2017 v rozvrhovom konaní,
- b) otázka vykonania nového rozvrhového pojednávania, ak odvolací súd zruší uznesenie o schválení rozvrhu z dôvodu nevykonania rozvrhu výťažku v súlade so zákonom,
- c) otázka posúdenia preskúmania rozhodnutia vydaného v inom konaní, medzi inými účastníkmi ako toto konanie a rešpektovanie právneho názoru ústavného súdu,
- d) otázka aplikácie ust. § 162 Exekučného poriadku (popretie výšky prihlásenej pohľadávky), pri vykonávaní dvoch rôznych exekučných konaní na tú istú pohľadávku u toho istého exekútora,
- e) otázka, či v prípade rozdeľovania dvoch podstát získaných predajom nehnuteľností v tom istom konaní sa musia trovy exekútora pomerne rozpočítať medzi obe podstaty.

35. Dovolací súd z argumentácie povinnej k prvej právnej otázke podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. ohľadom aplikácie ust. § 46 Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. apríla 2017 v rozvrhovom konaní (podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) zistil, že dovolateľka v podstate namieta výšku trov exekúcie, ktoré si súdny exekútor vyčíslil v rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností (ust. § 157 ods. 1 Exekučného poriadku). Podľa povinnej si súdny exekútor na trovy exekúcie rozdelil viac ako ustanovuje § 46 Exekučného poriadku. Z dôvodu, že podstatu tejto právnej otázky tvorí výška trov exekúcie, dovolací súd vzhľadom na ust. § 421 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 357 písm. m/ C. s. p. nepovažoval dovolanie povinnej v tejto časti za prípustné, a preto sa ním nezaoberal. K rovnakému záveru o čiastočnej neprípustnosti dovolania dospel dovolací súd aj v prípade znenia piatej otázky podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., v ktorom sa povinná priamo pýta na možnosť pomerného rozpočítania trov exekútora medzi dve podstaty získané predajom nehnuteľností.

36. V súvislosti s právnou otázkou dovolateľky druhou v poradí podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. týkajúcou sa „vykonania nového rozvrhového pojednávania, ak odvolací súd zruší uznesenie o schválení rozvrhu z dôvodu nevykonania rozvrhu výťažku v súlade so zákonom“, dovolací súd zdôrazňuje, že kľúčovou a podstatnou právnou otázkou pre rozhodnutie odvolacieho súdu bola v prvom rade tá, či na základe daných skutkových okolností súd prvej inštancie na rozvrhovom pojednávaní

schválil rozvrh z výťažku dražby. Keďže v danom prípade súd prvej inštancie rozvrh výťažku z dražby schválil, nebol dôvod vykonať nový rozvrh výťažku z dražby, a to aj s akcentom na zrušenie skoršieho uznesenia o schválení rozvrhu z dôvodu jeho doplnenia v časti hotových výdavkov súdneho exekútora (viď bod 5. tohto uznesenia). Týmto je dovolateľkou položená otázka pre vydanie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ohľadom vykonania nového rozvrhového pojednávania nepodstatná, pretože v danom prípade nedošlo k zamietnutiu rozvrhu výťažku dražby, ktoré zamietnutie by zakladalo opätovné vykonanie rozvrhu, čo však nie je prejednávaný prípad (viď. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 12. októbra 2010, sp. zn. 5Cdo/191/2009).

37. S treťou námietkou povinnej podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. týkajúcou sa preskúmania rozhodnutia vydaného v inom konaní, medzi inými účastníkmi ako toto konanie a rešpektovanie právneho názoru ústavného súdu, je úzko spätá aj štvrtá námietka povinnej, ktorá sa týka otázky aplikácie ust. § 162 Exekučného poriadku (popretie výšky prihlásenej pohľadávky), pri vykonávaní dvoch rôznych exekučných konaní na tú istú pohľadávku u toho istého exekútora. Dovolací súd konštatuje, že povinná podľa obsahu dovolania nenamietala nesprávne právne posúdenie podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., ale predovšetkým nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, a teda nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým povinnej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p.). Na základe uvedeného dovolací súd po dôkladnom preštudovaní spisu zistil, že odvolací súd sa s touto odvolacou námietkou povinnej zásadného významu vysporiadal, a to konkrétne v bode 21 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktorého znenie je: „Pokiaľ ide o námietku povinnej, že súdny exekútor vymáha pohľadávku dvomi nezávislými exekučnými konaniami, krajský súd zdôraznil, že táto skutočnosť bola už súdom prejednaná a je predmetom viacerých právoplatných rozhodnutí nachádzajúcich sa v súdnom spise, kde sa odvolací súd stotožnil so závermi okresného súdu. Opätovne krajský súd uviedol, že sa nejedná o totožné konania, aj keď ide o jedného oprávneného. Skutočnosť, že na jednu pohľadávku existujú dva exekučné tituly nemohol odstraňovať exekučný súd.“, ktorým sa vysporiadal s argumentáciou povinnej. Z uvedeného dôvodu nie je táto námietka povinnej o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dôvodná. Na doplnenie dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Okresného súdu Nitra zo dňa 9. marca 2004, č. k. Er/921/02-469, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10. mája 2005, kde sa s uvedenou námietkou, týkajúcou sa neprípustnosti exekúcie práve z dôvodu prebiehajúceho iného exekučného konania na rovnakú pohľadávku, okresný súd zaoberal a dospel k záveru, že sa nejedná o prekážku litispendencie, pretože nejde o totožné konania napriek tomu, že ide o jedného oprávneného.

38. Pojem „právo na spravodlivý proces“ v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

39. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a

právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

40. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

41. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

42. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

43. Podľa § 234 ods. 2 C. s. p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

44. Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd konštatuje, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 234 ods. 2 C. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť, i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Odvolací súd dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie o schválení rozvrhu výťažku z dražby, potvrdil. Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami povinnej. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv povinnej.

45. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie povinnej nie je procesne prípustné podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. s prihliadnutím na ust. § 421 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 357 písm. m/ C. s. p., a preto jej dovolanie odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p.

46. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p.

47. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.